

Līdz tik daudz zinātajam 2012. gada 21. decembrim mūs šķir vairs tikai pāris mēneši. Tas, ka pārmaiņas notiek, neraisa šaubas. Vien ieklausīties sevī un saprast, kāpēc reizēm gribas raudāt, reizēm smiet – nu pilnīgi bez iemesla! Kāpēc šķiet, ka esi kādā varenā plūsmā, ka reizēm tā parauj tevi zem ūdens – kā atvarā, reizēm apžēlojas un izmet krastā – saulītē sasildīties... Un nav jēgas pretoties! Vien jāpieņem šīs varenās enerģijas un jādzīvo tālāk. Viedie saka – ar mīlestību! Jo tikai tā cilvēce var labot savas neapdomātās rīcības sekas un palīdzēt pasaulei ieiet jaunā evolūcijas fāzē.

Tas, ka mīlestība spēj darīt brīnumus, nav jāpierāda. Tāpat arī tas, ka vistīrāko un visspēcīgāko enerģiju nesavtīgi dāvā dievišķā mīlestība.

Tikai – būsim godīgi! Vai daudzi no mums ir šo Dievišķo Mīlestību izbaudījuši? Un kā var tā milēt, ja neesi to piedzīvojis? Un kas ir DIEVIŠKĀ MĪLESTĪBA?

Mīlestības neredzamās nokrāsas

Stāsta Mihails Mošenkovs.

Reiz es saviem skolniekiem uzdevu, kā pašam šķiet, vienkāršu jautājumu: “Kādus mīlestības veidus jūs zināt?” Atbildes bija apmēram šādas: “Es ļoti mīlu dzīvniekus. Man ārkārtīgi patīk puķes. Man ļoti patīk mazi bērni. Es mīlu apceļot pasauli.” Tā tas turpinājās labu brīdi. Es pārtraucu runas plūdus: “Kā jums šķiet, par ko jūs man te nupat kā stāstījāt? Par to, ko uzskatāt par mīlestību, taču neatbildējāt uz manu jautājumu. Kāda tad vispār ir mīlestība?” Tad nu tālāk runājām par to, kāda tā vispār mēdz būt.

Manuprāt, ja raugāties uz mīlestību kā uz brīnumu, tad tā ir visaugstākās kategorijas brīnums. Līdzīgi kā produkti – labas kvalitātes, augstākas kvalitātes un super produkti, kuri ir gan veselīgi, gan visiem garšo. Var teikt, ka Dievišķā Mīlestība ir šāds super produkts. Taču tā ir nemateriāla substance, ko nevar ne apstaust, ne nosūtīt pa pastu, ne arī iemācīties. To vai nu var sajūst, vai arī nē.

Pēc manām domām, mīlestība iedalāma četros veidos.

Augstākais ir **Dievišķā Mīlestība.**

Tā plūst uz Zemi no debesīm, kur ieprogrammētas visas mūsu dvēseles, ar to kontaktējoties mēs jutamies esam īpaši, bet, šo kontaktu zaudējot, kļūst nelāgi – parādās iekšējā neapmierinātība, nemiers, pat niknums. Un, jo vairāk cilvēks zaudē saskarsmi ar šo debesu enerģijas plūsmu, kas nāk no Radītāja, jo vairāk viņš nocietinās un pamazām pāriet to kategorijā, kuri nedzīvo mīlestības dēļ, bet kaut kam citam. Tam, kas pašiem nemaz nepatīk. Tāds cilvēks kļūst ļauns, cenšas uzkundzēties citiem, var pat nogalināt, jo vēlas atgūt šīs jūtas, taču dara to absolūti nelogiskā veidā. Tas ir kā drudža stāvoklis, kad ķermenis protestē, ir ar kaut ko nemierā un par varītēm cenšas atgriezties normālajā stāvoklī. Neizskatās sevišķi patīkami, reizēm – var būt pat bīstami.

Augstākais mīlestības veids ir Radītāja mīlestība, uz kuru cilvēkam jāprot noskaņoties, jo ikviens ir kā nams ar automātiski funkcionējošiem vārtiem vai logiem. Tie var būt gan aizvērti, gan slēgti. Bet vajā tos var attaisīt tikai tas, kurš dzīvo

iekšpusē. Vienīgi cilvēks pats var pieiet pie loga, pacelt aizkarus un ielaist istabā svaigu gaisu. Neviena cits. Tādējādi uz šo beznosacījumu mīlestību spēj noskaņoties vienīgi cilvēks, kurš ir tai pievērsies. Tas nenozīmē, ka obligāti jāpiekopj kāda reliģija. Nē, viņam pašam sevi jāatrod kontakts ar Augstākiem Spēkiem un jānodibina saikne ar Radītāju. Tas ir ļoti sarežģīts un gadiem ilgi ejams ceļš – ceļš uz sevi pašu bērnībā, kuru esam pazaudējuši. Mēs cenšamies likvidēt to, kas līcis zaudēt šo kādreiz tik dabīgo, bet nu jau sarežģītu kļuvušo kontaktu, jo tik daudz kas novērš un visu laiku esam ar kaut ko aizņemti. Šādā situācijā nonākušam ļoti svarīgi ir atrast savu garīgo skolotāju. Reizēm pietiek ar to, ka izlasa grāmatu vai sastop kādu, kurš saka: “Tā tas ir...” Un tad arī pats pirmo reizi par to aizdomājas. Cilvēks jau parasti visu pārbauda – ir tā vai nav. Bet beznosacījumu mīlestība pret Augstāko, kas mums ir dabas dota, nav jāpārbauda. Pietiek vienu reizi noskaņoties, un, tēlaini izsakoties, tas vējiņš, kas pūš no augšas, jau pats sāks atvērt logus. Taču vajadzīga kaut maza spraudziņa, kur tam aizķerties. Diemžēl šīs jūtas piemīt tikai nedaudziem, jo jāmīl ir nevis tas, ko es pats dodu, bet tas, ko man dod. No augšas nāk tikai cēlās vibrācijas. Var tās nepieņemt, var pieņemt pilnīgi vai daļēji, taču šī plūsma nekad neapsīkst. Cilvēkam ir jāiemācās sajūst šo dievišķo milu. Bet tas nav viegli. Nereti nodomā: “Diez vai šo enerģiju sūta labie spēki? Kā lai pārlicinās, ka tas nav māns? Ak nē, labāk dzīvot tālāk tāpat kā līdz šim.”

Bet pievērsīsimies pārējiem trim mīlestības veidiem.

Pati vienkāršākā ir tā saucamā **seksuālā mīlestība**.

Zemākie enerģētiskie centri – pirmās divas čakras, ko daba ir noskaņojusi uz dzimtas turpināšanu, sastopot pretējā dzimuma būtņi, sāk reaģēt. Jo cilvēks jaunāks, jo spēcīgāka ir šī reakcija, taču, kļūstot vecākam, kad vairs nespēj radīt sev līdzīgos (tikai šī iemesla dēļ!), seksuālā mīlestība mazinās. Cilvēks šo radīšanas funkciju ir jau tā kā papildījis. Taču jaunībā jūtas, kad gribas fiziski iegūt otru cilvēku, ir ārkārtīgi spēcīgas. Arī tā ir mīlestība! Tās rezultātā cilvēks izjūt fizisku, emocionālu un sociālu apmierinājumu, apliecinājumu tam, ka ir kādam vajadzīgs, ka viņu mīl. Bet, ja neviens viņu negrib? Tad liekas – esmu tāds ne sevišķi izdevies cilvēks, no kura pasaule novēršas. Ja seksuālās mīlestības nebūtu, pasaulei pienāktu gals. Šīs jūtas no dabas ir tik pamatīgas, ka praktiski neviens no tās dzīves daļas nevaicās. Pat tas, kurš seksuālo enerģiju nobloķējis, tomēr šo mīlestības veidu turpina izdzīvot domās. Bez seksuālās mīlestības dzīvība nebūtu. No šāda viedokļa – ja seksuālās jūtas ir balstītas uz abpusēju cieņu, tās ir pozitīvas

un es tās atbalstu. Taču šajā mīlestības aspektā sastopamas arī daudzas kroplības un negācijas. Tā var pārvērsties par instinktu vai pat tirdzniecību ar ķermeņi. Un var izraisīt vienīgi nožēlu. Tomēr visam ir divas puses. Un šajā mīlestībā pastāv arī “pagaidu” stāvoklis. Ja patīk kāds cilvēks, ja izjūt seksuālo pievilcību. Un, ja to var apmierināt, rodas vēl patīkamāka sajūta. Taču, ja atraida un nevēlas ielaisties tuvākās attiecībās, rodas niknums, bailes, aizvainojums, greisirdība. Reizēm tas izraisa visai bēdīgas sekas, kam nav nekā kopīga ar garīgumu. Var arī uzplaiksnīt pēkšņas jūtas pret citu cilvēku. Iepriekšējā mīlestība jāpamet jauno attiecību dēļ, taču pēc laiciņa beidzas arī tā. Tad seko mīlestība pret kādu trešo, ceturto, desmito utt. Secinājums: šī ir apbrīnojami nenoturīga mīlestības daļa, taču ļoti nepieciešama, bez kuras mūsu civilizācijas nemaz nebūtu. Šī mīlestība ir svarīga un vajadzīga, bet nav galvenā. Tāda mīlestība ir sīka, un ne velti šie centri cilvēkam atrodas zem jostasvietas, bet uz pasauli tomēr jāraugās no augstāka punkta. Šī seksuālā mīlestība ir ļoti mainīga un kaprīza, tajā ir ļoti liela ego koncentrācija. Turklāt tā katram cilvēkam agrāk vai vēlāk fizioloģiski izbeidzas, taču īsta mīlestība – nevar beigties. Līdz ar to varētu teikt, ka esam aplūkojuši nelielu mīlestības nokrāsu, kuru sauc par seksuālo mīlestību. Kaut arī svarīga, tā ir tikai un vienīgi 1. pakāpe.

2. pakāpe jeb nedaudz augstāks mīlestības veids ir **egoistiskā (savtīgā) mīlestība**.

Arī tajā var ietilpt seksuālā pieķeršanās, taču var arī neietilpt. Cilvēks izraugās mīlestības objektu. Pēc kādiem kritērijiem? Man ar tevi ir patīkami, man gribas būt ar tevi kopā, vēlos, lai tu uz mani skaties, lai mēs apmaināmies ar informāciju. Tā ir savtīga mīlestība, kas nereti beidzas ar kāzām. Bieži šajā pakāpē cilvēki viens pret otru izjūt ļoti patiesas jūtas, ko psihoterapijā sauc par akūtu iemīlēšanos. Bet savtīgā mīlestība ir nosacīta mīlestība. Kad cilvēki sāk viens pie otra pierast, viņi pamazām ierauga arī otra trūkumus un attiecībās sāk veidoties plaisas. Partneris vairs nešķiet tik interesants kā sākumā. Beigu beigās jūtas, kas tik aktīvi bija valdījušas pār cilvēku pat daudzus gadus, sāk izplēnēt. Kas notiek? Cerība uz jūtām un uz šo emociju līmeni – realitātē nepiepildās. Domāts uz kaut ko vienu, reāli iegūts kaut kas cits. Tāpēc rezultātā bieži redzams, ka šīs egoistiskās mīlestības līmenis, mīlestība tāpēc, ka tu esi labs, nemīlēšana tāpēc, ka tu esi slikts, sākas un beidzas tajā pašā otrajā pakāpē. Pašreizējo statistiku gan nezīnu, taču studiju gados psihoterapijas profesors apgalvoja, ka Latvijā pirmo trīs gadu laikā izjūk 60% laulāto pāru. Tas ir milzīgs skaits, un es nedomāju, ka šīs cipars šodien būtu uzlabojies. Laulības slēdz arvien mazāk cilvēku, jo viņi baidās saistīties arī sociālu iemeslu dēļ. Grib palikt brīvās attiecībās, jo tad

jebkurā brīdī var attiecības pārtraukt. Jāatzīst, ka šādām mīlestības jūtām zemtekstā ir nepastāvība, jo, tiklīdz pienāk kritisks brīdis, partneris var aiziet. Savtīgā mīlestība reizēm ir ļoti pārdomāta: "Ja es nodibināšu ciešākas attiecības ar viņu, man būs vairāk naudas, jauka māja, jaunas kurpes un rotas, braukšu atpūsties uz kūrortiem u. tml. Būs vien jāuzsāk attiecības."

Paradoksāli, taču pēc statistikas datiem savtīgā mīlestība ģimenes attiecībās ir daudz noturīgāka, nekā emocionālā mīlestība, kad cilvēki satiekas uz jūtu bāzes, ir iemilējušies un izveido ģimeni. Ir trūkumi, bet ir arī savi plusi, ar tiem var manipulēt: šo es piecietīšu, to piedošu, tam nepievērsīšu uzmanību... Vai tas neatgādina veikalus? Pirkšu šo desniņu, neizskatās gan sevišķi kārdinoši, bet labākai precei man nepietiek naudas. Gribētos jau, protams, bet jāiztiek vien ar šo.

Ja šīs desas vietā būtu cilvēks, vai tad viņš nesajustu, ka to "lieto" nelabprāt? Jā, egoistiskā mīlestība izraisa nepārtrauktu spriedzi. Partneri ilgstoši vai pat pastāvīgi ir neapmierināti viens ar otru un ar savu rīcību to arī demonstrē. Savtīgā mīlestība pārbauda individa noturību, jo visu laiku ir jāpierāda, ka viņš tomēr mīl. Tāpēc saistībā ar šo mīlestības veidu, kas ir arī pats izplatītākais, nereti dzird šādu dialogu: "Tu mani mīli?", bet otrs atbild ar pretjautājumu: "Un tu?" Tad seko līdzvērtīga atzišanās: "Es tevi mīlu". Un: "Es tevi arī." Tas atgādina dokumentu pārbaudi, kad robežsargs saka: "Parādiet, lūdzu, pasi! Vai jums ir

ieceļošanas vīza mūsu valstī?" "Jā, lūdzu, skatieties!" "Paldies, varat iet." Formāli, pareizi, bet ļoti sausi. Savtīgā mīlestība visu laiku kaut ko pacieš. Cilvēki it kā pilnībā neatveras jūtām – kā daba to prasa, visu laiku kaut ko neizdara līdz galam. Vai nu kaut ko negrib vai nespēj dot. Reizēm šādās situācijās laulātie jautā: "Kā man iemācīties mīlēt? Nu nekādi nesanāk." Un ļoti bieži: "Mani mīl. Bet kā man rīkoties, lai mīlētu arī es?" Jā, patiesībā ļoti bieži cilvēki mīlestību uztver kā mehānisku darbību vai kādu likumu, kuru viņi paši nezina, bet, ja uzzinās un iemācīsies, tad tūlīt viss arī nokārtosies. Gluži kā satiksmes noteikumos. Atliek tik atcerēties, ka pie sarkanās gaismas braukt nedrīkst, un avārija nenotiks. Taču mīlestībā tā nemēdz būt. Savtīgajā mīlestībā ir ļoti daudz ierobežojumu un kontroles, un milzumdaudz ego. Un tajā nekad nemēdz būt – mani nemīl, bet es mīlu un man ir vienalga, ka mani nemīl. Savtīgajā mīlestībā tas ir absolūti izslēgts, kaut gan dažreiz cilvēkam pašam var tā likties: "Nu, bet es taču viņu mīlu, pacietīšos vēl kādu laiciņu, gan jau viņš ieraudzīs..." Tomēr agri vai vēlu būs vilšanās vai pat naids un atriebe. Bet ja nu tomēr ierauga, sākas otrā šīs savtīgās mīlestības fāze, ko dēvē par **nenobriedušu mīlestību**, kad uz jūtām tomēr atbild, taču māc šaubas, vai tik partneris patiesi ir apjautis viņa jūtas. Vai ir patiesi? Un sākas gluži parastās sociālās spēles vienam ar otru, kad dara kaut ko otra labā un gaida, ka viņš atbildēs ar līdzīgu rīcību. Ja tā notiek, partneris ir apmierināts, ja nē, tad vilies. Šādā situācijā mīlestība, kas cilvēkos ieliekta, raud, jo tai gribas būt, nevis izlikties esam. Tai gribas sevi realizēt, tomēr dzīvo ierastajā režīmā – tu man, es tev; tu tāds, es šitāda; ja tu tā, tad es šitā utt. Vārdu sakot, šī mīlestība ir ārkārtīgi trausla un ievainojama. Kādu laiku to var noturēt par nesavtīgu mīlestību, bet visbiežāk dzīve tomēr visu saliek pa savām vietām. Izklaušās nedaudz skumīgi, bet daudziem tas šķiet dabīgs stāvoklis. Viņi nodzīvo dzīvi skumjās. Bet es gribu sacīt – nebēdājieties! Pagaidām tas joprojām ir normāli. Mācieties būt labi viens pret otru, mācieties piedot un pieņemt piedošanu, noskaņojiet savu sirdi uz otru cilvēku, mācieties dzīvot kompromisos.

Beznosacījumu mīlestība,

kas ir pati augstākā šo jūtu pakāpe, ir dāvana, kuru cilvēks saņem tikai vienā gadījumā – kad iemācās mīlēt pats sevi bez jebkādiem nosacījumiem.

Padomājiet par frāzi: "Es pilnībā pieņemu sevi tādu, kāds esmu. Es pieņemu jebkuru savu rīcību, visas savas domas un vēlēšanās, tās ir ideālas, pats labākais, uz ko es esmu spējīgs. Es neapšaubāmi sevi mīlu, jo esmu pats labākais pasaulē."

No vienas puses, šajā formulā patiešām ir daudz laba, taču no otras, – absolūts realitātes

trūkums. Kad cilvēks attaisno itin visas savas izdarības un tik garīgi izjusti stāsta, ka pieņem sevi, lai ko arī nedarītu, viņš zaudē izaugsmes iespējas, jo viss ir attaisnojams. Tad ikviens, kurš atrodas viszemāko vibrāciju un garīgās attīstības līmenī, var jautāt: "Kāpēc jūs mani necienāt? Es pieņemu sevi tādu, kāds esmu. Ja izdaru kaut ko sliktu, esmu ar to mierā, arī tas ir pieņemami." Taču tas ir mēģinājums padarīt par labu un pieņemamu pilnīgi jebko. Beznosacījumu mīlestība ir ārkārtīgi smalka lieta, tur neko nevar aprēķināt ne ar formulām kā matemātikā, ne ar kaut kādām datordiagrammām. Tās ir jūtas, kas veidojas kā stāvoklis un kā stāvoklis arī eksistē neatkarīgi no cilvēka rīcības. Viņš šādā stāvoklī arī var nopietni kļūdoties, taču, tiklīdz sāk šīs kļūdas pieļaut, mīlestība, kuru ir radījis Dievišķā Mīlestība, sāk tik spēcīgi kļaudzināt un runāt par šīs rīcības nepareizību, ka cilvēks jau vairs neko tādu nespēj darīt. Viņš jūt, ka sāk attālināties no šī stāvokļa. Un tas ir patiesi zaudējums. Tas ir tāpat kā nest kādu ļoti dārgu lietu un neskatīties, kur liec kāju. Beznosacījumu mīlestības stāvoklī ir jābūt ļoti uzmanīgam, taču ne saspringušam. Un tieši šī pretruna (uzmanība bez saspringuma) ir pats sarežģītākais, ko praktiski nav iespējams iemācīties.

Bet kāda tad ir beznosacījumu mīlestības formula?

Tā rodas tad, kad nav ne cilvēku, ne pasaules, ne dievišķā Radītāja vērtējuma. Kad visu pieņem ar mīlestību, bez cerībām uz atalgojumu, neapvainojas, ja izturas netaisni. Nav skaidrojuma un vērtējuma, cilvēks vienkārši dāvina šīs jūtas it visiem, jebkurā situācijā un jebkuram cilvēkam. Lūk, divi piemēri. Satīku savu audzēkni, kura labu laiku nebija nākusi uz nodarbībām. Es jautāju: "Vai tev nav tāda sajūta, ka vajadzētu tomēr ik pa laikam satikties un parunāties?" Viņa atbildēja: "Vispār jau jā, bet tas, ko jūs mācījāt, manā dzīvē jau notiek. Es iekāpju taksometrā un vadītājs jautā, kāpēc viņam esot tik labi man blakām? Atnāk klients un promejot saka: "Ak Dievs, cik man ir labi! Kā es nomierinājos un atpūtos!" Ieeju veikalā un tur pārdevēja lūdz uzkavēties vēl brītiņu un parunāties ar viņu. Bet es jau neko tādu nedaru, tikai skatos uz cilvēkiem ar cieņu un runāju ar mīlestību." Jā, ko tur piebilst? Lieliski! Paslavēju savu audzēkni un novēlēju tā turpināt.

Atnāk divas sievietes, kuras pirmo reizi mūžā saskārušas ar reiki. Viena jautā otrai: "Kā tev šķiet, kāpēc es tik labi jūtos?" Un otra atbild: "Nezinu, bet es pati arī tā jūtos." Pirmā atsaka: "Man gan šķiet, ka es zinu. Viņš mūs vienkārši mīl. Sarunājas ar mums un mūs mīl. No tā arī mums ir tik labi." Kas bija noticis? Vienkārši – man izdevās uz neilgu laiciņu noturēt sajūtu, ko sauc par beznosacījumu mīlestību. Šī mīlestība ir līdzīga

radošajam procesam. Neviena būtne uz Zemes no dzimšanas brīža līdz aiziešanai gara pasaulē nav nodzīvojusi visu savu mūžu beznosacījumu mīlestības stāvoklī. Pat ļoti attīstītām būtnēm ir bijuši kādi kritumi. Es esmu pavisam normāls cilvēks, kas to māca un cenšas pats ar to dzīvot, taču reizēm jūtu, ka esmu ar kādu neapmierināts, pret kaut ko protestēju. Un tā jau vairs nav beznosacījumu mīlestība. Tur, kur sākas vērtējums, mīlestība zūd. Toties tad, kad sāk to sevi ieaudzīnāt, kad sāk sekot tam, vai esi vai neesi šajā stāvoklī, tad jūti, ka tev neko no citiem nevajag. Tu dari kaut ko viņu labā un esi laimīgs. Kaut vai mazgā grīdas vai veļu, gatavo ēdienu. Dāvini cilvēkiem savu klātbūtni bez jebkāda vērtējuma. Ir tikai cieņa un tās pieņemšana. Un tā tad arī ir beznosacījumu mīlestība. Nav absolūti nekādu nosacījumu. Bet vienreiz tas notiek un divreiz nenotiek. Šī brīnuma meklēšana sākas tad, kad piepeši aptver, ka esi vai nu zemākā vai augstākā stāvoklī. Un rodas bada sajūta. Neatceros, kādā vecumā es pats šo atšķirību sāku manīt, taču tā ir vēlētāns atgriezies pie tā, kas nupat kā bija ar tevi noticis. Ar laiku starposmi kļūst arvien īsāki un īsāki. Kad cilvēkam ir parādījušas patiesas beznosacījumu mīlestības jūtas, jebkurai dzīvai būtni ar viņu ir vienkārši labi. Un arī pašam ar citiem ir labi. Viņa klātbūtnē cilvēki mainās, mainās arī notikumi.

Tā būs liela uzvara. Es uzskatu, ka dvēseles vibrācijas eksistē, un tas, kurš kaut vieglītēm ir spējis pieskarties tik augstām jūtām kā beznosacījumu mīlestība, ir jau ieguvis spārnus savai dvēselei un tā uzlidos ļoti augstu. Tieši tāpēc augsta līmeņa jūtu ieaudzīnāšana ir mūžīgs cilvēka dvēseles darbs. Dvēsele no Zemes dzīves šķirsies ar tādu bagāžu, kādu cilvēks tai būs devis. Bet Radītāju, kurš, manuprāt, ir beznosacījumu realitāte, šīs vibrācijas ļoti iepriecinās. Un Viņš pacels daudz augstāk, nekā cilvēks spēj iedomāties. Tāpēc viņš vienlaikus iegulda pats savā nākotnē un arī visas cilvēces nākotnē. Jo jebkurš, kas ir kaut nedaudz pārvarējis inerci, Zemes atmosfērā ienes nenovērtējamu ieguldījumu, kas ir mūžīgs, jo paliek arī pēc cilvēka aiziešanas.

Ir uzskats, ka uz Zemes dzīvo cilvēki, kuri daļu sava mūža ziedo, realizējot savas domas augstākā līmenī, jonosfēras līmenī, kurā noārdās sliktās, negatīvās domas, un tādējādi Zemes biolauks attīrās, kļūst veselīgāks. Un arī tādi, kuri jau ir garīgu būtņu līmenī, kā garīgas parādības Zemes līmeni medītē un lūdzas, radot pozitīvās enerģijas. Šīs energoformas, kas iziet planetārājās struktūrās, kā filtrs attīra mūsu Zemes enerģētisko lauku no negatīvajām emocijām. Ja tādu cilvēku nebūtu, tad negatīvo domu smogs jau sen būtu pārklājis Zemi. Tāpēc katrs, kuram kaut mazliet ir izdevies pieskarties šim beznosacījumu mīlestības jūtām, dod ļoti lielu ieguldījumu mūsu planētas veselībā.

MW